

„O Heer! ick kyve niet/ noch hadder niet met u/
 „Het sterven is mijn lief/ ist u behagelijck nu,
 „Want ghy hebt my gemaect/ en mooght my weer ontmaken
 „Wanneer 't u welgevalt. O God! voor alle saken
 „Beveel ick u mijn Ziel/ o Saligmaker goedt!
 „Ick geer geen ander vreughd/ ick soeck geen ander soet/
 „Geen ander blijdschap/ ach! noch oock geen liever lusten/
 „Als bij de Bruydegom van mijnen Ziel te rusten!

Toen hij het papier uit de hand legde, trad moeder Marretje met den gevraagden beker binnen. Het zou moeilijk zijn te beslissen, wie van deze beiden meer mededoogen verdiende, de haast stervende jonge man met zijn vergrijsde haren en uitgebluschte oogen, of de oude vrouw, het sneeuwwit hair van de slapen weggestreken, de diepe rimpelen en groeven der smart verbergend onder den altijd jongen glimlach der moederlijke liefde.

Gerbrand aanvaardde zwijgend den beker, en dronk gretig eene teug.

— „Niets kost mij heerlijker zijn!” — fluisterde de zieke.

— „Niet jachten, Gerbrand! Wacht nu wat!”

Gerbrand vatte hare hand. Hij zweeg eene pooze, en zag haar met groote dankbaarheid aan.

Toen zeide hij:

— „Lieve moeder! Wat ben-je toch ondeugdelijk goed voor mij, armen strijer! Het loopt nu vast op een eind! Alles is voorbijgegaan, de liefde van mijne moeder alleen bleef tot het lest!”

De diepbedroefde oude vrouw wendde het hoofd af. De traan, die langs hare wang biggelde, en in den stolpkraag schuil ging, werd niet alleen uit smart geschreid.

De deur werd zachtkens geopend. Gerbrand liet de hand van moeder Marretje varen, en keek nieuwsgierig op. Met verrassing ontwaarde hij het dikke, roode gezicht van zijn uitgever, Cornelis Lodewijksz. van der Plasse.

— „Mag ik, Brero?” — vroeg deze.

Moeder Marretje ging snel naar den binnentredende, en wenkte hem voorzichtig te zijn.

Gerbrand richtte zich in den leunstoel op, en zei met heldere stem:

— „Je komt juist ter snee, Van der Plasse! Ik heb wat voor je! Daar straks nog had ik begeerte je te zien!”

Moeder Marretje wilde den lijder in niets meer dwarsboomen. Zij schoof een stoel bij zijne schrijftafel, en wenkte den uitgever en vriend plaats te nemen. Daarna verliet zij de kamer, om voor den bezoeker een beker wijn te halen.

Van der Plasse kwam telkens enkele minuten. Hij wist zeker, dat Gerbrand hem gaarne zag komen. Zoodra hij gezeten was, greep deze een lijvigen bundel papieren, en zei:

— „Neem dit als mijn testament! Ik ben te vermoeid om verder te schrijven. En schud uw hoofd niet meer! Ik wil goed bescheid, nu wij nog samen spreken kunnen!”